

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 51.

Ehvende Session.

37te Møde.

Fredagen den 1ste Februar.

(Fortsat.)

Lehmann (forts.): Det er aldeles indlysende, at, hvad der er meget formeget for en vis Linie, er Noverksjob for en anden, og paa den anden Side, at, hvad der paa visse Strækninger, under visse Terrainforhold, under visse naturlige Betingelser kan være en meget billig Afgjørelse, en meget lempelig Sum, det kan maaskee være en høist overdreven og ublu Fordring, naar Linien skulde lægges paa ganske andre Steder. Jeg troer altsaa, at de forberedende Arbejder, der høre til, forat Grænsskifning kan foretages af 2 Linier, ganske vist ville kunne faaes udførte for 60,000 Rd.; men Ulykken er, at der forud derfor skal gaae en Fastsættelse af, hvilken Hovedretning der skal være at følge, idet jeg mener, at en hvilken som helst fornuftig Beslutning om at foretrække en Linie for en anden ingenlunde kan støtte sig paa en blot rimelig Beregning. Man kan see af Kort eller af statistiske Tabeller, hvilke Byer den vil komme til at berøre, hvilken Befolkning den vil komme tilgode, eller hvilken Varetransport der kan tænkes at ville komme dertil; det er et vigtigt Moment, men det er ikke det eneste, og vi kunde derfor gjerne træffe et Valg imellem 2 Linier uden at vide, hvorledes de vilde stille sig til hinanden i Forhold til Omkostningerne. Vil man forlods træffe et Valg imellem 2 Linier om, hvilken af dem der er den rigtige efter det Forhold, hvori de med Hensyn til Omkost-

ninger vilde stille sig til hinanden, saa er man let udsat for at træffe et urigtigt Valg. Stiller f. Ex. en Linie, der er den kortere, sig saaledes, at den bliver maaskee 50 pCt. dyrere end en anden, saa kunne vi dog med fuld Føie sige, at vi foretrække hiin, at vi bringe gjerne dette Offer for at naae det Gode, som den vil medføre; blev den 3 Gange saa dyr, vilde man maaskee dog dømme paa selysamme Maade; men man kunde ogsaa sige: det er ganske vist, at det vilde være godt at faae den, men saa stort et Offer kunne vi ikke bringe, vi maae altsaa renoncere derpaa og nøies med det mindre Gode, vi kunne opnaae. Det er forøvrigt paa ingen Maade min Hensigt at gaae videre ind paa dette Spørgsmaal; saaledes som Sagen staaer, bør Regjeringen have disse Penge, men saa bør den ogsaa overtage den Forpligtelse paa eget Ansvar at føre denne Sag videre og saaledes som den kan forsvare det for Rigsdagen og Folket, og ikke stilles i den Situation med større eller mindre Føie at kunne vælte Ansvaret fra sig over paa Rigsdagen. Forøvrigt skal jeg dog, siden jeg er kommen noget ind paa Sagen, bemærke, at jeg finder det overmaade fornuftigt, at man ingenlunde overlader det til Andre at bestemme Banens Retning, thi om der end er den højeste Præsumption for, at disse Andre ville gjøre det efter fornuftige Principer og med den fuldkomneste Sagkundskab, saa er det dog — hvorledes det nu end er — ligesom bevist, at de have og maae have, ja endog ere berettigede til at have ganske andre Hensyn end saadanne, som fra Regjeringens Standpunkt kunde blive afgjørende. Fra den første Dag af i den Række af Aar,